

Удружење породица киднапованих и несталих лица
на Косову и Метохији

ЧАСОПИС „ОТЕТА ИСТИНА“ – БРОЈ 10, јануар - јун 2007.

ШТА СЕ ЧЕКА

Док нема тела, нема ни злочина. Док се не пронађу докази убице могу мирно да спавају не бојећи се да ће их дотаћи рука правде.

Овако некако би могло да се тумачи и одуговлачење потраге за киднаперима, одуговлачење са идентификацијама, ексхумацијама, истрагама...

Штити ли то неко злочинце, оне за које се поуздано зна да су убијали, силовали, премлаћивали, пекли људе, спаљивали их затворене у кућама? Чека ли то неко да време одради своје? Судаћи по динамици рада истражитеља и испоручивања пет – шест тела у два три месеца чекаћемо на истину неких двадесетак година. А зашто? Зашто се у данашње време када је наука унапредовала и да се са стопроцентном сигурношћу и врло брзо (ако се то хоће) тај посао идентификације може обавити, неко игра несрећом и болом породица отетих? Ако се властима сугерише да се поуздано зна где су локације масовних гробница Срба и неалбанаца, зашто се опструише њихово откопавање. Кома то не одговара да светлост дана угледају нови докази бестијалног убијања Срба, Црногораца, Рома, Мудслимана од стране албанских екстремиста. Чека ли можда неко проглашење статуса Косова па да се онда одреди како ће поступити. Шта год се с Косовом десило, истина мора на видело. А и само Албанци би требало да покажу шрстп, на злочинце, да се њихова недела не приписују целом народу.